אמר רבא היתה לפניו ככר של הפקר ואמר ככר זו הקדש נטלה לאוכלה מעל לפי כולה. היכי דנקיט לה בככר של הפקר ולא נקט לה בככר שלו שהיתה עומדת בחלקו והקדישה משום דכי היכי גוונא נטלה לאוכלה לא מעל דכיון דמקמי הקדש שלו היתה ולאחר הקדש ג"כ ברשותו עומדת ה"ל כגזבר של הקדש לחמרי בסוף פ"ק דמגיגה (דף יח.) שאם נטל דבר של הקדש לזבח בו לא מעל משום דמעיקרא נמי ברשותיה קאי והשתא נמי ברשותיה ואין מעילה בהקדש אלא במועלין מרשות הקדש לרשות אחר ומה לי בחלקו מה לי בידו הכא והכא לא נפיק מרשותיה להכי נקיט לה בככר של הפקר שהיתה עומדת תוך ד' לחומתו שקונות לו בכל מקום ומש"ה כי אמר ככר זו הקדש חייל ומקדיש זה לא זכה בו מעולם דלא"ג דאמר בפ"ק דב"מ (דף י.) דד' אמות של אדם קונות לו אפי' כי לא אמר מקנה הכא שאני משום דכיון דאמר ככר זו הקדש גלי מדעתיה להקדש ניחא ליה לליקני לדידיה לא ניחא וגילוי דעתא כי האי מהני כדמוכח קונייך להשתא ומצי למעבד הכי ה"ל כמגביה מציאה לחבירו דקנה חבירו ולא הוה הכא נמי הקדש קני ואיהו מעולם לא קנה זה ג"ל. ומש"ה נטלה לאכלה מעל לפי כולה שכיון שלא זכה בו מעולם אינו כגזבר עליה ולפיכך כשנטלה הויא"מ מרשות הקדש ומשום הכי מעל: **להורישה לבניו מעל לפי טופח הגאה שבה.** דכיון דלא הגביהה מחזר להורישה לבניו ולא שייכו אותה עכשיו לא נפקא לחולין אבל מ"מ מעל לפי טופח הגאה שאינו יכול להקדישה להקדש דכיון דלא זכה בה מעולם לא חייל עליה קדושת הקדש ול